

Arrest

**nr. 346 557 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X II**

In zake:

1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECRUY
Kongostraat 23
8520 KUURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER.

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 februari 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2025 met refertenummer 126857.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DECRUY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers zijn op 24 oktober 2020 naar België gekomen voorzien van een visum lang verblijf (type D) met het oog op de gezinshereniging met hun echtgenoot/vader die in België verblijft als erkend vluchteling.

Op 1 februari 2021 worden zij in het bezit gesteld van een verblijfstitel die één jaar geldig is.

Op 16 maart 2022 vragen de verzoekers om de verlenging van hun verblijfstitels.

Op 20 februari 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekers.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij draagt verkeerdelijk het opschrift "*Beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (...)*" aangezien de beslissing inhoudelijk enkel de beëindiging van het verblijfsrecht betreft met uitdrukkelijke toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing werd aan de eerste verzoekster, die de moeder is van de twee overige en minderjarige verzoekers, ter kennis gebracht op 24 februari 2025 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): P. G.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...) 1985

Geboorteplaats: Laghman

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 8500 KORTRIJK

+ minderjarige kinderen T.E. °10 + P. °07

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

: de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zoals bepaald in §5.

Betrokkenen reisden op 24.10.2020 naar België met een D-visum/B11 dit in functie van haar echtgenoot en hun vader, dhr. T. F. K. (RR xxx, hierna de referentiepersoon). Op 01.02.2021 werd betrokkene in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 11.01.2022.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken niet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10 §2, 3de lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling (zijnde de referentiepersoon) niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Art. 10§5 gaat als volgt: "§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Op 16.03.2022 ontving onze dienst een mail van de gemeente met daarin de documenten voor de verlenging van de verblijfskaart. Hierin legde betrokkene volgende documenten voor:

- Bewijs om de zwangerschapsvergoeding en/of rustvergoeding na de bevalling, in het kader van de ziekte- en invaliditeitsverzekering te krijgen betreffende betrokkene dd. 03.11.2021;*

- Ziektekostenverzekering van betrokkene en alle gezinsleden dd. 19.01.2022;
- Schoolattesten van de kinderen Er. °06, Pw. °03, P. °07 en E. °10 dd. 23.01.2022
- Attest van het ABVV met betrekking tot werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon voor de periode januari 2021 tot en met december 2021;
- Voorlopige huurprijsberekening (235,71 euro/maand) dd. 01.08.2021;
- Mail van het OCMW dd. 24.01.2022 met de vraag welke documenten er ingediend moeten worden;

Onze dienst stelde vast dat de informatie aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende was. Bijgevolg stelden wij op 02.06.2022 een brief op waarin we specifiek bijkomende documenten opvroegen in verband met de inkomsten van de referentiepersoon. Indien de referentiepersoon werkloosheidsuitkering geniet, met deze kunnen bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk. Daarnaast werd er ook een bewijs van goed gedrag en zeden opgevraagd. Dit document werd door betrokkene op 08.06.2022 betekend.

Op 08.06.2022 kregen wij extra bewijsstukken als antwoord op ons inventaris dd. 02.06.2022. Hierin legde betrokkene volgende documenten voor:

- Betekening dd. 08.06.2022 van onze instructie dd. 02.06.2022;
- Blanco strafregister van betrokkene dd. 08.06.2022;
- Evaluatie GPML van Pw. °03 dd. 06.07.2021;
- Voorlopige huurprijsberekening (235,71 euro/maand) dd. 01.08.2021;

In deze mail dd. 08.06.2022 werd de melding gemaakt dat betrokkene nog verdere documenten ging binnen brengen op 21.06.2022.

Op 09.08.2022 kregen wij de melding van de betrokkene niet is komen opdagen op haar afspraken dd. 21.06.2022 en 03.08.2022.

Naar aanleiding van deze mail heeft onze dienst dd. 05.01.2023 een nieuwe instructie opgemaakt aangezien betrokkene geen verdere informatie verschaft betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hierin informeerden wij aan betrokkene dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar verblijfsmachtiging en dat wij overwegen om een einde te stellen aan haar machtiging tot verblijf. Wij stelden vast dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen de in artikel 10§2, 3e alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

U legt een attest van werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon voor. Op basis van dit attest blijkt dat de referentiepersoon van de periode februari 2021 tot en met december 2021 werkloosheidsuitkering heeft ontvangen. Onze dienst heeft niet voldoende gegevens om actieve zoektocht naar werk over de periode februari 2021 tot heden na te gaan. Dus de zoektocht naar actief werk is niet voldoende aangetoond.

Zij moet hierbij de volgende stukken voorleggen:

- Bewijs van voldoende huisvesting (eigendomsakte of een geregistreerd huurcontract).
- Een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten
- Bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de periode februari 2021 tot heden. Indien de referentiepersoon loontrekkende is: loonfiches (eventueel: arbeidscontract, rekeninguittreksels, laatste aanslagbiljet,...). Indien de referentiepersoon actief is als zelfstandige: loonfiches + bewijzen van betaling van dat loon op de individuele rekening in de vorm van rekeninguittreksels, bewijs van aansluiting bij de sociale kas, bedrag van de sociale bijdragen van de voorbije vier kwartalen in de vorm van facturen, en meest recente belastingsfiche. Indien de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet: bewijs ontvangst van werkloosheidsuitkering(en) en bewijzen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk (bijvoorbeeld: sollicitaties, trajectbegeleiding, beroepsgebonden opleiding, allerhande documenten inzake de voortgang van de zoektocht naar werk,...).

Indien u zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken (loonfiches,...)

Verder bevatte onze instructie volgende mededeling: "In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Onze instructie dd. 05.01.2023 werd op 16.01.2023 betekend door betrokkene.

Als respons op onze instructie dd. 05.01.2023 werden volgende documenten op 15.02.2023 voorgelegd:

- Attest van het OCMW dd. 20.06.2022 dat de referentiepersoon voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022 leefloon genoot;
- Attest van het ABVV met betrekking tot werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon voor de periode januari 2021 tot en met december 2021;
- Herinnering Verkeersbelasting en Belasting op de inverkeerstelling – Aanslagjaar 2022 dd. 13.01.2023;
- Akte van Geboorte DABS van M. °21;
- Schoolattest van Er. °06;
- Attest bankswitching van referentiepersoon met overstapdatum dd. 27.01.2023;
- Betekening dd. 16.01.2023 van onze instructie dd. 05.01.2023;

Op 12.01.2024 kregen we ter vervollediging van het dossier het mailtje dd. 09.03.2023 dat onze dienst destijds niet had ontvangen. In deze mail werd als bijlage een mail van een medewerker van VZW Oranjehuis toegevoegd met volgende bijkomende documenten:

- Huurcontract dd. 30.06.2021;
- Attest van het OCMW dat betrokkene geen enkele financiële of materiële steun van het OCMW Kortrijk geniet dd. 31.01.2023;
- Attest van het OCMW dat Pw. °03 geen enkele financiële of materiële steun van het OCMW Kortrijk geniet dd. 26.01.2023;
- Attest van de mutualiteit dd. 31.01.2023 dat er voor betrokkene geen arbeidsongeschiktheid werd geregistreerd over de periode van 01.01.2022 tot op heden en dus ook geen uitkeringen heeft ontvangen voor deze periode;
- Globaal vakantieduurattest 2021 van de referentiepersoon;
- Vakantieattest 2021 dd. 16.02.2023 van referentiepersoon; dd. 16.02.2023
- Vakantiegeld 2021 – uw prestaties van het jaar 2020 van de referentiepersoon dd. 15.05.2021;
- Fiscale Fiche 28.10 – Aanslagjaar 2021 – Inkomsten 2020 van referentiepersoon dd. 23.03.2021;
- Globaal vakantieduurattest 2022 van de referentiepersoon dd. 16.02.2023;
- Vakantiegeld 2022 – uw prestaties van het jaar 2021 van de referentiepersoon dd. 14.05.2022;
- Vakantiegeld 2023 – uw prestaties van het jaar 2022 van de referentiepersoon dd. 16.02.2023;
- Globaal vakantieduurattest 2023 van de referentiepersoon dd. 16.02.2023;
- Attest van gezinssamenstelling dd. 25.01.2023.

Op 24.01.2024 kregen we pas nieuwe informatie dat betrokkene op 12.02.2024 nog extra documenten binnen te brengen zoals attesten school, loonfiches, attesten OCMW, inkomsten en andere relevante zaken.

Op 27.05.2024 werden loonfiches van de zoon Er. °06 aan onze dienst overgemaakt voor volgende periodes:

- Januari 2024: 1070,63 euro netto;
- Februari 2024: 1070,63 euro netto;
- Maart 2024: 1338,28 euro netto;
- April 2024: 2612,19 euro netto + 64,96 euro netto;

Tot op heden heeft betrokkene geen andere documenten meer voorgelegd om aan te tonen of de referentiepersoon of eventueel betrokkene zelf beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Op basis van het voorgelegde attesten ABVV blijkt dat de referentiepersoon sinds januari 2021 t.e.m. december 2021 werkloosheidsuitkering heeft ontvangen, alsook genoot van een aanvullend leefloon voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022. Onze dienst kan echter deze werkloosheidsuitkeringen pas in aanmerking nemen voor zover de referentiepersoon aantoont dat hij actief zoekt naar werk. Wij stellen vast dat er over deze periode echter geen enkel stuk werd voorgelegd die een actieve zoektocht naar werk zouden aantonen. Hierdoor worden de werkloosheidsuitkeringen voor de periode van januari 2021 tot en met december 2021 niet in aanmerking genomen. Wat betreft het voorgelegd attest van het OCMW waaruit blijkt dat de referentiepersoon leefloon genoot voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022 kan ook niet in aanmerking genomen worden volgens artikel 10 §5.

Daarnaast worden de loonfiches van de zoon Er. °06 voorgelegd als een bewijs van bestaansmiddelen. Echter kunnen we dit niet aanvaarden aangezien het de vreemdeling die vervoegd wordt moet aantonen dat hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het is een positief gegeven dat de zoon Er. °06 tewerkgesteld is maar hier wordt geen rekening mee gehouden bij de aanvraag tot verlenging van het verblijfsrecht van betrokkene.

We concluderen dat op basis van de voorgelegde documenten het onmogelijk is om een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon. De werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon voor de periode van januari 2021 tot en met december 2021, alsook het leefloon dat de referentiepersoon genoot voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022 worden niet in aanmerking genomen zoals hierboven reeds vermeld. We kunnen dus concluderen dat de referentiepersoon tijdens de periode van januari 2021 tot en met februari 2022 niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene heeft het nadien ook nagelaten om aan te tonen over welke bestaansmiddelen zij en/of de referentiepersoon beschikt om in te staan voor in hun onderhoud. Het voorgelegde OCMW attest dd. 31.01.2023 toont aan dat betrokkene geen enkele financiële of materiële steun van het OCMW geniet. Dit geeft louter aan dat betrokkene op dat moment geen steun heeft ontvangen, en is eveneens geen bewijs van bijzondere integratie in België noch geeft het ons informatie over welke effectieve bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikt. Daarnaast hebben wij ook geen nieuwe informatie meer ontvangen, na het OCMW-atteest dd. 20.06.2022 waaruit blijkt dat de referentiepersoon OCMW steun genoot van juni 2021 tot en met februari 2022, of de referentiepersoon al dan niet OCMW steun geniet vanaf maart 2022. Dit geeft ons geen zicht op over welke inkomsten de referentiepersoon dan wel beschikt vanaf 01.03.2022 om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin.

Daarnaast doen de voorgelegde attesten betreffende het attest van de mutualiteit dd. 31.01.2023 dat er voor betrokkene geen arbeidsongeschiktheid werd geregistreerd over de periode van 01.01.2022 tot op heden en dus ook geen uitkeringen heeft ontvangen voor deze periode, alsook de fiscale fiche 28.10 voor het aanslagjaar 2021, vakantieattesten en vakantiegelden voor 2021, 2022 en 2023 afbreuk aan onze vaststellingen. Het feit dat hun dochter Pw. °03 ook geen OCMW-steun krijgt, doet eveneens geen afbreuk aan onze beslissing.

Een behoefteanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter §2, tweede lid van de wet van 15/12/1980 moet niet worden gemaakt aangezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Wij concluderen dat betrokkene niet heeft aangetoond dat de voorwaarden gestipuleerd in art.10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, werden voldaan. De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2 eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkenen verblijven nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste A-kaart, nl. 01.02.2021, dat is duidelijk minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Betrokkenen voldoen evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art.11 §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van art. 11 §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van haar verblijf in het Rijk, en met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met haar land van herkomst. Daartoe werd betrokkene uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 05.01.2023.

Mevrouw en haar kinderen zijn pas in België sinds 24.10.2020. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Betrokkene legt ons geen bewijsstukken voor waaruit wij kunnen concluderen dat het belang van de kinderen geschaad zal worden bij een eventuele tijdelijke scheiding met hun vader. De kinderen kunnen contact houden met hun vader en hun broer en zus die hier een geldig verblijfsrecht hebben via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene legt ons geen bewijsstukken voor waaruit wij kunnen concluderen dat het belang van de kinderen geschaad zal worden bij een eventuele tijdelijke scheiding met hun vader. Er worden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen niet elders –doch in de nabijheid van hun ouders of indien zij enkel hun moeder vergezellen, hun moeder- kunnen opgroeien in een stabiele en veilige omgeving. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen

(GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er wordt door onze dienst niet geargumenteed dat er absoluut geen band met de kinderen bestaat die hier legaal verblijf hebben noch dat er geen duurzame band is met de referentiepersoon. Let wel: de kinderen die hier legaal verblijf hebben en ondertussen ook meerderjarig zijn, zijn op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om eventueel hun moeder te vergezellen, het is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat de kinderen (of een van de kinderen) hun vertrouwde omgeving zouden moeten verlaten en hun eventuele scholing zouden moeten onderbreken. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de meerderjarige kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorziene procedure, noch is dat het geval wanneer de kinderen (eventueel samen met de vader) hun moeder en de 2 minderjarige kinderen gaan vervoegen in het buitenland. Bij een eventuele tijdelijke scheiding kan het gezin in tussentijd gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om contact te houden met elkaar en hun gezinsband te onderhouden.

Daarnaast is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden als er gekeken wordt naar de scholing van de minderjarige kinderen (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet elders kan verkregen worden. Bovendien, behoeven de kinderen van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140).

Betrokkene legde daarnaast ook documenten voor aangaande een stuk voor aangaande attesten van de mutualiteit voor alle gezinsleden en de huurovereenkomst. Deze bevestigen enkel dat zij was aangesloten bij een mutualiteit, dat zij hun huisvesting aantoonde. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde attesten van het OCMW van betrokkene en hun dochter Pw. °03. Dit geeft louter aan dat betrokkene en hun dochter op dat moment (dd. 26 en 31.01.2023) geen steun hebben ontvangen, en is eveneens geen bewijs van bijzondere integratie in België noch geeft het ons informatie over welke effectieve bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikt. De referentiepersoon daarentegen genoot wel van leefloon voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022 en werd nadien niet doorgegeven of betrokkene al dan niet tot op heden OCMW-steun geniet. Daarnaast doen de andere ingediende documenten zoals verkeersbelasting, geboorteakte M. °21, schoolattesten van de kinderen, attest van bankswitching en een attest van gezinssamenstelling eveneens geen afbreuk aan onze vaststellingen.

Indien zij een machtiging tot verblijf wensen op basis van een andere procedure, staat het hun vrij om de in de wet uitgestippelde procedure te volgen.

Betrokkenen werden in ons hoorrecht uitgenodigd om hun bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst toe te lichten. Wij stellen vast dat er geen stukken of informatie werd voorgelegd. Bijgevolg heeft onze dienst geen zicht op concrete elementen waaruit blijkt dat betrokkene zich niet zij het tijdelijk- kan verplaatsten naar het land van herkomst. Wij achten bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen mogelijk dat betrokkenen via de moderne communicatiemiddelen in contact kunnen blijven met de referentiepersoon. Uit niets van het dossier blijkt dat betrokkene geen reis alleen kan ondernemen. De referentiepersoon, alsook de twee meerderjarige kinderen hebben verblijfsrecht in België. Onze dienst oordeelt niet dat zij betrokkenen moet vergezellen bij de eventuele reis naar het land van herkomst van waaruit zij een aanvraag kan indienen. Het feit dat de referentiepersoon, alsook de twee meerderjarige kinderen verblijfsrecht hebben in België, betekent niet dat betrokkene haar na te leven voorwaarden naast zich neer kan leggen. Indien betrokkenen van mening zijn dat zij door de situatie in hun land van herkomst eveneens meent bescherming te krijgen, staat het hun vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Ook medische elementen waaruit blijkt dat zij niet zouden kunnen reizen en/of zorg behoeft van de referentiepersoon, werden niet voorgelegd.

In het administratief dossier zit een positieve woonstcontrole dd. 20.01.2022. Dit doet geen afbreuk aan onze vaststellingen qua bestaansmiddelen. Het feit dat betrokkenen geruime tijd en tot op heden zou samenwonen met de referentiepersoon vrijwaart haar niet van het feit dat zij dient te voldoen aan bestaansmiddelenvoorwaarde van haar verblijfsmachtiging. Het feit dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook andere gezinsleden, indien van toepassing, is geen sprake. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, diende zij dit aan te tonen, wat zij na liet te doen.

Betrokkenens duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan 5 jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11 §2. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als

*onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben tijdig een synthesememorie neergelegd.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Exceptie van onontvankelijkheid wat betreft 2de & 3de verzoeker

minderjarigen P. en E. T. zijn beide minderjarig en kunnen enkel wettelijk vertegenwoordigd worden door hun ouders: met name door P. G. T. en T. F. K., hetgeen niet blijkt uit het verzoekschrift!

Op het moment van het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring zijn dus 2de en 3de verzoeker minderjarig, terwijl de vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be).

"Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden." (RvV nr. 49583 dd. 14 oktober 2010)

In casu betreft het rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch 2de en 3de verzoeker beschikken gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door hun ouders P. G. T. en T. F. K.

Artikel 34 §1 van de Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt dat "(...) de staat en de bekwaamheid van een persoon beheerst (wordt) door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft." De (on)bekwaamheid van verzoekster omwille van haar minderjarigheid dient bijgevolg te worden beoordeeld aan de hand van het recht van de staat waarvan zij de nationaliteit heeft. Verzoekster heeft de Thaise nationaliteit, waardoor het Afghaans recht van toepassing is dat een minderjarige als handelings- of procesonbekwaam dient te worden beschouwd.

Artikel 35, § 1 en § 2, van het WIPR dient volgend recht te worden toegepast op vraagstukken inzake ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van onbekwamen:

"§1. Het ouderlijk gezag en de voogdij, de vaststelling van de onbekwaamheid van een volwassene en de bescherming van een onbekwame persoon of diens goederen worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied die persoon zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag, tot het opheffen van de voogdij of tot de goedkeuring van beschermingsmaatregelen. In geval van wijziging van de gewone verblijfplaats wordt de vaststelling van het ouderlijk gezag of van de voogdij in hoofdte van een persoon die deze verantwoordelijkheid nog niet draagt, beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd. § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet."

De wettelijke vertegenwoordiging van minderjarige vreemdelingen wordt aldus krachtens artikel 35, § 1, tweede lid, van het WIPR beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het opheffen van de voogdij (o.a. RvV 2 maart 2010, nr. 39 686 AV).

2de en 3de verzoeker verblijven bij hun ouders in België, die hun wettelijk had moeten vertegenwoordigen voor huidige procedure tenzij er door de Vrederechter een voogd werd aangesteld (de artikelen 389-420 van het B.W.).

Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Het beroep van 2de en 3de verzoeker is onontvankelijk.”

De verzoekers repliceren hierop in de synthesesmemorie als volgt:

“6. Verwerende partij wijst op de minderjarigheid van de kinderen (2e en 3e verzoeker) en de daaraan verbonden procesonbekwaamheid.

Inderdaad dient een minderjarige – die nog niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt - vertegenwoordigd te worden door zijn vader, moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 49583 dd. 14 oktober 2010).

In casu betreft dit echter geen proceshandeling die door de minderjarige kinderen alleen wordt ingesteld. Zij dienen hun beroep in samen met hun moeder, die evenzeer verzoekende partij is, hetgeen er automatisch op wijst dat de minderjarige kinderen inderdaad worden vertegenwoordigd door hun moeder.

Zij worden als afzonderlijke verzoekers vermeld omdat de bestreden beslissing ook hun verblijfsrecht treft en zij dus evenzeer een persoonlijk belang hebben bij dit beroep.

7. Voormelde minderjarige verzoekers hebben een leeftijd van respectievelijk 15 en 17 jaar (T. E. wordt 15 jaar op xx/05/2025 en T. P. wordt 18 jaar op xx/06/2025).

Uw Raad maakt een uitzondering op de algemene vertegenwoordigingsregel als de verzoekers minderjarigen in kwestie geen kleine kinderen meer zijn en als zij voldoende onderscheidingsvermogen bezitten:

“Een niet-ontvoogde minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.” (Vaste rechtspraak RvV).

In casu staat buiten twijfel dat het vereiste onderscheidingsvermogen in hoofde van adolescenten van de leeftijd van 15 en 17 (bijna 18) jaar aanwezig is en dat zij ten volle begrijpen wat de bestreden beslissing voor hen inhoudt en waarom er tegen deze beslissing beroep werd ingediend. Zij hebben de facto samen met hun moeder en vader een raadsman geraadpleegd met de vraag om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bestreden beslissing.

Ook op zichzelf hebben de minderjarige kinderen (verzoekers 2 en 3) de vereiste procesbekwaamheid.

8. Het verblijfsrecht van de kinderen wordt gekoppeld aan het verblijfsrecht van de moeder. Ook verwerende partij heeft een beslissing gevelde enkel ten aanzien van verzoekster T. P. G. en heeft daaraan de situatie van de minderjarige kinderen gekoppeld (stuk 1): (...)

Zelfs uit de antwoordnota van verwerende partij blijkt dat zij de situatie van de minderjarige kinderen (verzoekers 2 en 3) niet op zichzelf heeft beoordeeld maar dat zij zich uitsluitend richt tot de moeder.

Bijgevolg werd voorliggend beroep overeenkomstig ingesteld door de moeder als eerste verzoekster en haken haar minderjarige kinderen hierbij aan.

9. Mocht uw Raad per impossible van oordeel zijn dat het beroep van de minderjarige kinderen (2e en 3e verzoekers) toch onontvankelijk zou zijn, neemt dit niet weg dat het beroep van de moeder (1e verzoekster) wél ontvankelijk is en dat uw Raad een gegrondheidsbeoordeling moet maken van de bestreden beslissing in haar geheel.

De nietigheid van de beslissing treft de volledige beslissing en heeft tot gevolg dat deze beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan en als dusdanig geen rechtsgevolgen heeft teweeg gebracht. De gevolgen

van de nietigheid kunnen niet beperkt worden tot één verzoekende partij omdat het beroep in hoofde van de andere verzoekende partijen eventueel onontvankelijk zou zijn.

10. Er is derhalve wel degelijk sprake van een ontvankelijk beroep.”

Het blijkt en het wordt niet betwist dat de tweede en derde verzoekers niet-ontvoogde minderjarigen zijn.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn beide ouders om oprechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft het een één en ondeelbare akte waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de tweede en derde verzoekers, alsook van hun moeder. Het betreft derhalve rechten die aan de persoon verbonden zijn.

Volgens de voorliggende gegevens is de tweede verzoeker bijna 15 jaar oud en de derde verzoekster meer dan zeventien jaar oud op het moment dat zij het onderhavige beroepen indienen, in eigen naam, doch tezamen met hun moeder, de eerste verzoekster. De Raad is van oordeel dat de tweede en derde verzoekers, gelet op hun leeftijd en waar zij samen met hun moeder een beroep instellen tegen een enige akte die aan alle verzoekers het verdere verblijfsrecht in België ontzegt, over het vereiste onderscheidingsvermogen beschikken om in eigen naam een beroep in te stellen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

Zoals de verzoekers het in de synthesesmemorie pertinent stellen, heeft de eventuele gegrondheid van het verweermiddel geen invloed op de gevolgen van een eventuele vernietiging nu de thans bestreden beslissing een één en ondeelbare beslissing is waarbij het verblijfsrecht van de drie verzoekers tezamen wordt beëindigd. Het verblijfsstatuut van de tweede en derde verzoekers wordt door de verweerder duidelijk onlosmakelijk verbonden aan het verblijfsstatuut van hun moeder, de eerste verzoekster.

Nu de ontvankelijkheid van het beroep in hoofde van de eerste verzoekster niet wordt betwist, zal een nietigverklaring van de bestreden akte er hoe dan ook (ook al zou de exceptie gegrond worden bevonden) toe leiden dat in het rechtsverkeer moet worden gehandeld alsof er geen beslissing werd getroffen tot beëindiging van het verblijfsrecht van alle op de bestreden akte vermelde verzoekers, inclusief de tweede en derde verzoekers.

4. Onderzoek van het beroep

Het enig middel wordt in de synthesesmemorie als volgt weergegeven:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL;

- *Schending van Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in het bijzonder artikel 10§2, derde lid en artikel 11§2;*
- *Schending van artikel 8 EVRM;*
- *Schending van het primordiaal belang van het kind;*
- *Schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *Schending van het recht op onderwijs;*
- *Schending van de materiële motiveringsplicht;*
- *Schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;*
- *Schending van het beginsel van de redelijke termijn*
- *Schending van het proportionaliteitsbeginsel*

Eerste onderdeel

11. Op 24.10.2020 zijn verzoekers in België aangekomen om hun vader te vervoegen. Evenwel werd de verblijfstitel zelf (het D-visum/B11) reeds afgeleverd vóór verzoekers hun reis naar België hebben aangevat.

Verwerende partij verwijst in haar beslissing naar de 5-jarige intrekbaarheid van een verblijfstitel overeenkomstig art. 11§2 van de wet van 15.12.1980, maar onderzoekt daarbij niet als deze 5jarige termijn effectief werd nageleefd.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15.12.1980 blijkt immers dat het niet de afgifte van de effectieve verblijfskaart is die geldt als startpunt van deze termijn doch wel het moment waarop de vreemdeling een ontvankelijke aanvraag tot verblijfsrecht heeft ingediend (zie ook arrest RvV nr. 311 844 van 27.08.2024):

“Ook uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde termijnbepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd kan niet worden afgeleid dat enkel de afgifte van de A-kaart de in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vervaltermijn doet ingaan. Een dergelijke restrictieve interpretatie zou bovendien aanleiding geven tot een ongelijke behandeling van RW 307 685- Pagh11 vreemdelingen. Uit artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de termijn waarbinnen een verblijfsrecht kan beëindigd worden ten aanzien van een vreemdeling die, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden indient. In België een aanvang neemt na de afgifte van een document waaruit blijkt dat een (ontvankelijke) aanvraag werd ingediend. Een vreemdeling die beschikt over een visum type D (gezinshereniging) dient evenwel geen afzonderlijke formele aanvraag maar in te dienen om te laten vaststellen dat hij tot een verblijf is toegelaten. Er werd voor zijn aankomst in het Rijk immers al vastgesteld dat hij aan de voorwaarden voldoet om tot een verblijf te worden toegelaten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de termijn waarbinnen het bestuur zou kunnen optreden indien de vreemdeling over een visum type D beschikt pas zou ingaan op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling in het bezit gesteld wordt van een A-kaart, terwijl deze termijn ten aanzien van een vreemdeling die via de gemeentelijke diensten een dergelijke aanvraag indient, reeds zou beginnen te lopen vanaf de datum van de aanvraag tot afgifte van een A-kaart. Een dergelijke interpretatie zou de vreemdeling die ervoor opteert met een visum type D naar België af te reizen in een minder voordelige situatie plaatsen, terwijl uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat dit regime nochtans de regel is en dus niet kan verondersteld worden dat de wetgever er personen wenste toe aan te zetten van deze regel af te wijken (cf. Parl.St. Kamer 2005-08, nr. 2478/001, 84).”

In het dossier wordt nergens de datum van de bijlage 15quinquies vermeld.

In voorliggend geval heeft verwerende partij niet onderzocht als zij wel nog binnen de 5 jaar een beslissing heeft genomen.

Verwerende partij bewijst niet dat zij art. 11§2 van de wet van 15.12.1980 niet heeft geschonden.

12. Het langdurige onderzoek van de DVZ heeft ook zijn impact gehad op de verwachtingen van het gezin. Op moment van de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart waren verzoekers +/- 1,5 jaar in herenigd in België. Op het moment van de beëindiging van het verblijf is dat bijna 5 jaar. Dit betreft een significant verschil. Verzoekers gingen er inmiddels vanuit dat hun verblijf zou worden bestendigd.

Waarom zou verwerende partij een gezin nog jarenlang de kans geven om zich verder in te burgeren in België om het verblijf dan alsnog te beëindigen?

De omstandigheden van verzoekers bij de aanvraag van de verlenging van de verblijfskaart zijn tevens niet dezelfde als op het moment van de beëindiging van het verblijf.

Nochtans heeft verwerende partij in haar instructie dd. 05.01.2023 de indruk gewekt dat zij rekening zou houden met de ACTUELE omstandigheden van het gezin, en niet enkel met de omstandigheden die golden op het moment van de aanvraag tot verlenging. Verwerende partij heeft in haar instructie namelijk bijkomende bewijsstukken opgevraagd waarbij het gezin telkens hun situatie “tot op heden” moesten toelichten.

Na 05.01.2023 heeft verwerende partij geen instructies meer betekend. Wel hebben verzoekers op eigen initiatief nog enkele bijkomende attesten afgeleverd begin 2024. Uiteindelijk is verwerende partij pas op 20/02/2025 tot een beslissing gekomen, zijnde méér dan 3 jaar na de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart en méér dan 2 jaar na de betekende instructie.

Hoe verwerende partij zorgvuldig tot een besluit is kunnen komen op 20.02.2025 zonder dat zij daarbij kennis had van de actuele omstandigheden van het gezin, is verzoekster een raadsel.

Bovendien, een aanvraag visum type D moet conform art. 12 van de wet van 15.12.1980 worden behandeld binnen een wettelijke termijn van 9 maanden (tweemaal verlengbaar tot het absolute maximum van 15 maanden). De verblijfskaart van verzoekster was maar één jaar geldig.

Het valt dan ook niet te verantwoorden dat de behandelingstermijn van een verlenging langer uitvalt dan de behandelingstermijn van de initiële aanvraag tot de toekenning van het verblijfsrecht.

De redelijketermijneis als beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing wanneer in de regelgeving geen specifieke termijn is bepaald waarbinnen door het bestuur moet worden gehandeld.

De situatie van verzoekers betreft een flagrante schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijke termijn beginsel.

Tweede onderdeel

13. De bestreden beslissing is gestoeld op een onjuiste feitenvinding en wordt gemotiveerd op gronden die niet overeenstemmen met de realiteit.

Verwerende partij verwijst in haar beslissing naar art. 10§5,3° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat voor de beoordeling van de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen er enkel rekening gehouden wordt met de werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon in zoverre deze referentiepersoon kan bewijzen dat hij actief zoekt naar werk.

Vervolgens motiveert verwerende partij dat de referentiepersoon dit bewijs niet heeft geleverd.

Welnu, in realiteit is het wel degelijk zo dat de referentiepersoon, zijnde vader T. F. K., actief zoekt naar werk. Op heden heeft hij zelfs een vaste job bij de stad Kortrijk (groendienst).

Wel is het zo dat de zoektocht naar een contract voor onbepaalde duur voor de vader geen evidente kwestie betreft. Hij is in de jaren 2021 tot heden dan ook voornamelijk van interimjob naar interimjob gegaan en heeft tussendoor soms een werkloosheidsuitkering ontvangen (stuk 4 – loonbrieven). Vader T. F. K. is bij verschillende uitzendkantoren ingeschreven als werkzoekende, ook bij de VDAB.

Vader T. F. K., is de ganse periode dat verzoekers hem hebben vervoegd, beschikbaar geweest voor de arbeidsmarkt en werd daarbij intensief begeleid door een maatschappelijk werker van de stad Kortrijk, Mevr. J. L. Bij wijze van voorbeeld wordt een uittreksel uit de communicatie tussen Mevr. Justine L. en de vader gevoegd van de periode februari – april 2022 waarbij constant gecommuniceerd wordt omtrent openstaande vacatures en interimjobs (stuk 6 – communicatie Mevr. J. L.).

14. Had verwerende partij aan een correcte en grondige feitenvinding gedaan, en had zij het gezin nog bijkomend bevraagd over de periode voor het nemen van de beslissing, dan had verwerende partij kennis kunnen nemen van de recente loonbrieven van de vader T. F. K. en de vele interimjobs die hij heeft uitgeoefend. Verder zou verwerende partij geweten hebben dat de vader T. F. K. inmiddels een vaste dienstbetrekking heeft gevonden bij de groendienst van de stad Kortrijk sinds februari 2025 (stuk 7).

Door dit niet te doen, en zich te baseren op haar instructie van 5.01.2023 (2 jaar voor de effectieve beslissing), nam verwerende partij een beslissing gebaseerd op onvolledige informatie en motiveerde zij haar beslissing niet correct.

15. Verder is het niet zo dat als men inkomsten heeft die lager zijn dan het referentiebedrag, dat men dan automatisch moet besluiten dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen (art. 10ter§2 wet 15.12.1980)..

De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt de algemene situatie van de gezinshereniger en bepaalt de inkomsten waarover hij moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn gezin te voorzien, zonder ten laste van de overheid te komen. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening kan zijn dat de voorwaarde vervuld wordt, indien de gezinshereniger met documenten aantoonst dat hij, met inkomsten die lager zijn dan het referentiebedrag, in zijn behoeften en die van zijn gezin kan voorzien.

Dit onderzoek heeft verwerende partij helemaal niet uitgevoerd en zij bevestigt in haar bestreden beslissing dat deze behoefteanalyse niet moest worden uitgevoerd.

Nochtans heeft het gezin bewijzen voorgelegd van hun huurkost en werden ook inkomensfiches van zoon ER. T. voorgelegd.

Verwerende partij heeft deze stukken onterecht afgewezen als irrelevant.

Daar de facto de vader T. F. K. wel degelijk actief zocht naar werk, moesten de werkloosheidsuitkeringen wel in aanmerking genomen worden en moest er effectief een behoefteanalyse worden uitgevoerd.

16. De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde onderdeel

17. Art. 11§2 van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf [5 op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°]5, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Nergens uit het dossier blijkt dat verwerende partij dit onderzoek grondig heeft gevoerd. Wij verwijzen nogmaals naar bovenstaande redenering. Op moment van de aanvraag tot verlenging bevonden verzoekers zich bijna 1,5 jaar in België, op moment van de beëindiging van het verblijf is dat bijna 5 jaar.

In deze jaren verblijf heeft het gezin zich wel degelijk verankerd in België.

De vader heeft heden een voltijdse job bij de stad Kortrijk (groendienst). Hij heeft de voorbije jaren heel wat interimjobs uitgeoefend.

De moeder volgt heden een opleiding Nederlands (A1 breakthrough 3 module) aan de L. te Kortrijk en zij heeft al een cursus maatschappelijke oriëntatie afgerond (stukken 11 en 12). Tevens neemt zij de zorg op zich van de inwonende kinderen daar de vader moet werken.

In 2021 werd de jongste zoon in het gezin, M. T., geboren op Belgisch grondgebied. M. T. komt in aanmerking voor de Belgische nationaliteit.

De kinderen, waaronder ook de jongste zoon, gaan allen voltijds naar school. Zij spreken allen goed Nederlands en hebben elk hun eigen vriendenkring. Verzoekers hebben bij de aanvraag alle schoolattesten van de kinderen voorgelegd (schoolattesten verzoekers 2 en 3: stukken 9 en 10).

De andere 4 leden van het gezin hebben wél een verblijfsrecht.

Nergens uit de bestreden beslissing (noch uit de antwoordnota) blijkt dat verwerende partij ook maar enigszins rekening heeft gehouden met voormelde feiten en al zeker niet met de uitbreiding van het gezin in 2021, hetgeen de verankering in België alleen maar heeft versterkt.

18. De banden met het land van herkomst (Afghanistan) daarentegen, zijn quasi onbestaande. Inderdaad betreft dit hun land van herkomst maar verzoekers hebben daar geen bestaanszekerheid meer. Zij hebben hun leven verplaatst naar België met de bedoeling om dit leven hier op duurzame wijze verder te zetten.

Verzoekers hebben geen woning meer in Afghanistan en kunnen daar bij terugkeer nergens terecht. Zij hebben nog een beperkte familie maar zij hebben al jaren geen contact meer met elkaar.

Verwerende partij stelt dat verzoekers het bestaan van de familiebanden of culturele, sociale banden met het land van herkomst niet hebben toegelicht maar als die er niet meer zijn dan kan daarover ook weinig worden gezegd. Laat staan dat verzoekers daarover stukken kunnen neerleggen.

19. Tenslotte houdt verwerende partij helemaal geen rekening met de risico's die ontstaan voor verzoekers als zij terug zouden keren naar Afghanistan om aldaar een nieuw visum aan te vragen (zonder garantie op slaagkans). Het is voor een alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen levensgevaarlijk om zomaar terug te keren naar een land dat bezet wordt door de Taliban. De Taliban acht het namelijk onaanvaardbaar dat een vrouw zonder aanwezigheid van haar echtgenoot of oudste zoon zich openbaar begeeft.

Verzoekers hebben géén toevluchtsoord in Afghanistan, zij hebben daar geen woning meer. Waar moeten verzoekers dan überhaupt naartoe?

De enige reden dat verzoekster met haar kinderen destijds en tijdelijk is kunnen achterblijven in Afghanistan, is omdat de oudste zoon bij hen is gebleven. En zelfs dan kreeg het gezin regelmatig controlebezoeken van de Taliban om na te gaan als de situatie in hun ogen wel "correct" was.

Het non-refoulement beginsel speelt hier misschien niet maar verwerende partij moet er wel aandachtig voor zijn wat zij verwacht van verzoekers en aan welke gevaren zich zij moeten blootstellen bij een terugkeer naar Afghanistan.

20. Ook in dat opzicht schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en art. 11§2 van de wet van 15/12/1980.

Vierde onderdeel

21. Het staat buiten twijfel dat verzoekers samen met de andere leden van het gezin een hechte gezinscel vormen.

Enkel oudste zoon, ER. T., is recent uit het huis getrokken nu hij een vaste dienstbetrekking heeft en dus op eigen benen kan staan.

De bestreden beslissing heeft als rechtstreeks gevolg dat de gezinscel gebroken wordt daar enkel de moeder en 2 van de 3 minderjarige kinderen het land moeten verlaten.

Voor alle gezinsleden is dit een ondragelijk gevolg. Zij willen absoluut niet van elkaar gescheiden worden.

Het is geen optie dat één deel van de gezinscel het leven verder zet in België en een ander deel van het gezin terug moet naar het land van herkomst. Er zou dan wel een nieuw visum aangevraagd kunnen worden maar dat dit effectief zou lukken is onzeker, om nog maar te zwijgen van de lange doorlooptijd dat dergelijke procedures vergen.

22. Tussen vader en moeder geldt als afspraak dat de vader zorgt voor de inkomsten (aldus gaat werken zoveel als mogelijk) en dat de moeder thuisblijft en zorg draagt voor het gezin. In het gezin zijn nog vier schoolgaande kinderen, waarvan 3 minderjarige kinderen.

De jongste zoon, M. T., is net 4 jaar geworden...

Nogmaals, nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening houdt met het bestaan van de minderjarige kinderen, in het bijzonder de jongste zoon.

De enige verwijzing van verwerende partij naar de belangen van het kind betreft een beperkte beoordeling voornamelijk gestoeld op de belangen van de meerderjarige kinderen:

“Mevrouw en haar kinderen zijn pas in België sinds 24.10.2024. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Betrokkene legt ons geen bewijsstukken voor waaruit wij kunnen concluderen dat het belang van de kinderen geschaad zal worden bij een eventuele tijdelijke scheiding met hun vader.

De kinderen kunnen contact houden met hun vader en hun broer en zus die hier een geldig verblijfsrecht hebben via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene legt ons geen bewijsstukken voor waaruit wij kunnen concluderen dat het belang van de kinderen geschaad zal worden bij een eventuele tijdelijke scheiding met hun vader. Er worden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen niet elders – doch in de nabijheid van hun ouders of indien zij enkel hun moeder vergezellen, hun moeder – kunnen opgroeien in een stabiele en veilige omgeving. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzonder plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Er wordt door onze dienst niet geargumenteed dat er absoluut geen band met de kinderen bestaat die hier legaal verblijf hebben noch dat er geen duurzame band is met de referentiepersoon.

Let wel: de kinderen die hier legaal verblijf hebben en ondertussen ook meerderjarig zijn, zijn op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om eventueel hun moeder te vergezellen, het is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting

dat de kinderen (of een van de kinderen) hun vertrouwde omgeving zouden moeten verlaten en hun eventuele scholing zouden moeten onderbreken. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de meerderjarige kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorzien procedure, noch is dat het geval wanneer de kinderen (eventueel samen met de vader) hun moeder en de 2 minderjarige kinderen gaan vervoegen in het buitenland. Bij een eventuele

tijdelijke scheiding kan het gezin in tussentijd gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om contact te houden met elkaar en hun gezinsband te onderhouden.”

Het belang van de minderjarige kinderen werd klaarblijkelijk niet verder onderzocht. Minstens is duidelijk dat verwerende partij het bestaan van de jongste zoon niet heeft opgemerkt. Verwerende partij schrijft letterlijk dat er slechts één achterblijvende broer en zus is.

23. Het verlies van het verblijfsrecht van verzoekers heeft nochtans verregaande gevolgen voor de andere leden van het gezin en dan met name de kleinste zoon, M. T.. Deze zoon verliest als dusdanig de dagdagelijkse zorg van zijn moeder en de omgang met zijn moeder en minderjarige broers en zussen. Zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling raakt daardoor danig aangetast.

Een kind van 4 jaar scheiden van zijn moeder en zijn andere minderjarige broers en zussen is absoluut onaanvaardbaar en kan een psychisch trauma veroorzaken bij alle betrokkenen, dit dan voornamelijk bij de minderjarige kinderen. Al kan van de moeder ook verwacht worden dat dit voor haar zéér ingrijpende psychische gevolgen zou hebben.

Ook de scheiding van de vertrekkende minderjarige kinderen met hun vader is traumatisch. Verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het belang van de kinderen niet geschaad wordt bij een (eventueel tijdelijke) scheiding van hun vader. Het gezin is bijzonder hecht. Moeder én vader spelen een prominente rol in de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen.

24. Het onderhouden en verder uitbouwen van de relatie met minderjarige kinderen vereist een intensief en fysiek contact.

Hoewel van de vader en de meerderjarige kinderen eventueel nog verwacht kan worden dat zij contact kunnen houden met verzoekers via moderne communicatiemiddelen en dat zij dit enigszins kunnen plaatsen, is dit absoluut niet het geval bij het jongste kind. Minderjarige kinderen, al zeker van dergelijke jonge leeftijd, kunnen met dergelijke systemen niet hetzelfde gevoel en resultaat bereiken als volwassen personen.

Minderjarige, kleine, kinderen hebben rechtstreeks contact nodig met hun ouders en hun broers en zussen.

Om nog maar te zwijgen dat het geheel onzeker is als de vader wel de nodige zorg over de jongste zoon kan opnemen daar hij moet werken en dat deze zorg al gans zijn leven wordt opgenomen door de moeder.

25. Tenslotte betekent de terugkeer naar Afghanistan ook dat de minderjarige kinderen hun opleiding moeten onderbreken, net nu zij al bijna 5 jaar naar school gaan in België en dan ook in een bepaald traject zitten. Zij zijn sterk vertrouwd geraakt met deze schoolomgeving en hebben elk hun eigen vriendenkring in de klas.

De minderjarige kinderen kunnen hun opleiding niet zomaar verderzetten in Afghanistan.

26. In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen (EHRM arrest nr. 12738/10, Jeunesse tegen Nederland, van 3 oktober 2014).

Dit doet verwerende partij niet, minstens onvoldoende.

27. Art. 24 (rechten van het kind) van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt als volgt:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

De bestreden beslissing druist in tegen deze principes.

28. Tenslotte is de inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van het recht op respect voor het familie- en gezinsleven pas geoorloofd wanneer aan drie voorwaarden is voldaan: de inmenging moet

voorzien zijn bij wet, de inmenging moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en de inmenging moet een bepaald belang dienen. Aan deze laatste vereisten voldoet de bestreden beslissing niet.

De beslissing inzake de voortzetting van het verblijf is noodzakelijk in een democratische samenleving wanneer een fair balance wordt gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. De RvV moet hierbij nagaan of de beslissing proportioneel is.

Verzoekers zijn terecht van oordeel dat de bestreden beslissing absoluut disproportioneel is.

Alle voorgaande elementen in acht genomen,”

In het tweede middelonderdeel beroepen de verzoekers zich op een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het licht van de op de thans voorliggende rechtsverhouding toepasselijke wettelijke bepalingen. De bestreden beslissing stelt, met toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een einde aan het verblijfsrecht van de verzoekers in het Rijk en dit na een reeds op 16 maart 2022 ingediende aanvraag tot verlenging van hun verblijfskaart. De verweerder oordeelt met name dat de verzoekers niet meer voldoen aan de bij artikel 10, §2, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zoals verder bepaald in artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet en stelt dat een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *in casu* niet uitgevoerd moet worden.

Bijgevolg dienen eveneens de relevante bepalingen van de artikelen 10, 10ter en 11, §2, van de Vreemdelingenwet in rekening te worden genomen.

Door middel van de thans bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekers in het Rijk in toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° (...);

3° (...);

4° (...).

5° (...).

De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is van geweld tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het [Strafwetboek](#). In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld:

“Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht.

a) De motieven

(...)

De lidstaten kunnen de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen wanneer de voorwaarden voor de gezinshereniging niet meer worden vervuld of wanneer de gezinshereniger en zijn gezinsleden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhouden» (art. 16, § 1, a en b).

In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.

De (andere) banden van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld.

(...)” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.56-63).

Artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet vormt aldus een omzetting van (onder meer) artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer* e.a., C-397/01–C-403/01, *Jurispr.* blz. I-8835, punt 114; 23

april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990 C-106/89, Marleasing, par. 8).

Artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;

(...)”

De verweerder oordeelde als volgt dat er in het geval van de verzoekers niet meer is voldaan aan één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden:

“Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zoals bepaald in §5.

Betrokkenen reisden op 24.10.2020 naar België met een D-visum/B11 dit in functie van haar echtgenoot en hun vader, dhr. T. F. K. (RR xxx, hierna de referentiepersoon). Op 01.02.2021 werd betrokkene in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 11.01.2022.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken niet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10 §2, 3de lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling (zijnde de referentiepersoon) niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Art. 10§5 gaat als volgt: “§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Op 16.03.2022 ontving onze dienst een mail van de gemeente met daarin de documenten voor de verlenging van de verblijfskaart. Hierin legde betrokkene volgende documenten voor:

(...)

Onze dienst stelde vast dat de informatie aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende was. Bijgevolg stelden wij op 02.06.2022 een brief op waarin we specifiek bijkomende documenten opvroegen in verband met de inkomsten van de referentiepersoon. Indien de referentiepersoon werkloosheidsuitkering geniet, met deze kunnen bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk. Daarnaast werd er ook een bewijs van goed gedrag en zeden opgevraagd. Dit document werd door betrokkene op 08.06.2022 betekend.

Op 08.06.2022 kregen wij extra bewijsstukken als antwoord op ons inventaris dd. 02.06.2022. Hierin legde betrokkene volgende documenten voor:

(...)

In deze mail dd. 08.06.2022 werd de melding gemaakt dat betrokkene nog verdere documenten ging binnen brengen op 21.06.2022.

Op 09.08.2022 kregen wij de melding van de betrokkene niet is komen opdagen op haar afspraken dd. 21.06.2022 en 03.08.2022.

Naar aanleiding van deze mail heeft onze dienst dd. 05.01.2023 een nieuwe instructie opgemaakt aangezien betrokkene geen verdere informatie verschaft betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hierin informeerden wij aan betrokkene dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van haar verblijfsmachtiging en dat wij overwegen om een einde te stellen aan haar machtiging tot verblijf. Wij stelden vast dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen de in artikel 10§2, 3e alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

U legt een attest van werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon voor. Op basis van dit attest blijkt dat de referentiepersoon van de periode februari 2021 tot en met december 2021 werkloosheidsuitkering heeft ontvangen. Onze dienst heeft niet voldoende gegevens om actieve zoektocht naar werk over de periode februari 2021 tot heden na te gaan. Dus de zoektocht naar actief werk is niet voldoende aangetoond.

Zij moet hierbij de volgende stukken voorleggen:

- Bewijs van voldoende huisvesting (eigendomsakte of een geregistreerd huurcontract).

- Een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten

- Bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de periode februari 2021 tot heden. Indien de referentiepersoon loontrekkende is: loonfiches (eventueel: arbeidscontract, rekeninguittreksels, laatste aanslagbiljet,...). Indien de referentiepersoon actief is als zelfstandige: loonfiches + bewijzen van betaling van dat loon op de individuele rekening in de vorm van rekeninguittreksels, bewijs van aansluiting bij de sociale kas, bedrag van de sociale bijdragen van de voorbije vier kwartalen in de vorm van facturen, en meest recente belastingsfiche. Indien de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet: bewijs ontvangst van werkloosheidsuitkering(en) en bewijzen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk (bijvoorbeeld: sollicitaties, trajectbegeleiding, beroepsgebonden opleiding, allerhande documenten inzake de voortgang van de zoektocht naar werk,...). Indien u zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken (loonfiches,...)

Verder bevatte onze instructie volgende mededeling: "In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Onze instructie dd. 05.01.2023 werd op 16.01.2023 betekend door betrokkene.

Als respons op onze instructie dd. 05.01.2023 werden volgende documenten op 15.02.2023 voorgelegd: (...)

Op 12.01.2024 kregen we ter vervollediging van het dossier het mailtje dd. 09.03.2023 dat onze dienst destijds niet had ontvangen. In deze mail werd als bijlage een mail van een medewerker van VZW Oranjestad toegevoegd met volgende bijkomende documenten:

(...)

Op 24.01.2024 kregen we pas nieuwe informatie dat betrokkene op 12.02.2024 nog extra documenten binnen te brengen zoals attesten school, loonfiches, attesten OCMW, inkomsten en andere relevante zaken.

Op 27.05.2024 werden loonfiches van de zoon Er. °06 aan onze dienst overgemaakt voor volgende periodes:

- Januari 2024: 1070,63 euro netto;

- Februari 2024: 1070,63 euro netto;
- Maart 2024: 1338,28 euro netto;
- April 2024: 2612,19 euro netto + 64,96 euro netto;

Tot op heden heeft betrokkene geen andere documenten meer voorgelegd om aan te tonen of de referentiepersoon of eventueel betrokkene zelf beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Op basis van het voorgelegde attesten ABVV blijkt dat de referentiepersoon sinds januari 2021 t.e.m. december 2021 werkloosheidsuitkering heeft ontvangen, alsook genoot van een aanvullend leefloon voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022. Onze dienst kan echter deze werkloosheidsuitkeringen pas in aanmerking nemen voor zover de referentiepersoon aantoont dat hij actief zoekt naar werk. Wij stellen vast dat er over deze periode echter geen enkel stuk werd voorgelegd die een actieve zoektocht naar werk zouden aantonen. Hierdoor worden de werkloosheidsuitkeringen voor de periode van januari 2021 tot en met december 2021 niet in aanmerking genomen. Wat betreft het voorgelegd attest van het OCMW waaruit blijkt dat de referentiepersoon leefloon genoot voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022 kan ook niet in aanmerking genomen worden volgens artikel 10 §5.

Daarnaast worden de loonfiches van de zoon Er. °06 voorgelegd als een bewijs van bestaansmiddelen. Echter kunnen we dit niet aanvaarden aangezien het de vreemdeling die vervoegd wordt moet aantonen dat hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het is een positief gegeven dat de zoon Er. °06 tewerkgesteld is maar hier wordt geen rekening mee gehouden bij de aanvraag tot verlenging van het verblijfsrecht van betrokkene.

We concluderen dat op basis van de voorgelegde documenten het onmogelijk is om een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon. De werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon voor de periode van januari 2021 tot en met december 2021, alsook het leefloon dat de referentiepersoon genoot voor de periode van juni 2021 tot en met februari 2022 worden niet in aanmerking genomen zoals hierboven reeds vermeld. We kunnen dus concluderen dat de referentiepersoon tijdens de periode van januari 2021 tot en met februari 2022 niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene heeft het nadien ook nagelaten om aan te tonen over welke bestaansmiddelen zij en/of de referentiepersoon beschikt om in te staan voor in hun onderhoud. Het voorgelegde OCMW attest dd. 31.01.2023 toont aan dat betrokkene geen enkele financiële of materiële steun van het OCMW geniet. Dit geeft louter aan dat betrokkene op dat moment geen steun heeft ontvangen, en is eveneens geen bewijs van bijzondere integratie in België noch geeft het ons informatie over welke effectieve bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikt. Daarnaast hebben wij ook geen nieuwe informatie meer ontvangen, na het OCMW-atteest dd. 20.06.2022 waaruit blijkt dat de referentiepersoon OCMW steun genoot van juni 2021 tot en met februari 2022, of de referentiepersoon al dan niet OCMW steun geniet vanaf maart 2022. Dit geeft ons geen zicht op over welke inkomsten de referentiepersoon dan wel beschikt vanaf 01.03.2022 om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin.

Daarnaast doen de voorgelegde attesten betreffende het attest van de mutualiteit dd. 31.01.2023 dat er voor betrokkene geen arbeidsongeschiktheid werd geregistreerd over de periode van 01.01.2022 tot op heden en dus ook geen uitkeringen heeft ontvangen voor deze periode, alsook de fiscale fiche 28.10 voor het aanslagjaar 2021, vakantieattesten en vakantiegelden voor 2021, 2022 en 2023 afbreuk aan onze vaststellingen. Het feit dat hun dochter Pw. °03 ook geen OCMW-steun krijgt, doet eveneens geen afbreuk aan onze beslissing.

Een behoefteanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter §2, tweede lid van de wet van 15/12/1980 moet niet worden gemaakt aangezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen."

De verzoekers betogen onder meer dat de verweerder ten onrechte heeft besloten om geen behoefteanalyse uit te voeren en wijzen erop dat het de verweerder toekomt om de algemene situatie van de gezinshereniger te onderzoeken en te bepalen welke de inkomsten zijn waarover hij moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn gezin te voorzien, zonder ten laste van de overheid te komen.

Artikel 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt hieromtrent als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde

kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Zoals de verzoekers pertinent stellen, wordt in de bestreden beslissing inderdaad uitdrukkelijk aangegeven dat deze behoefteanalyse niet wordt uitgevoerd. De verweerder stelt met name dat de behoefteanalyse voorzien in artikel 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet moet worden gemaakt aangezien niet wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen. In dit verband weigerde de verweerder om de loonfiches van de meerderjarige zoon Er. van de referentiepersoon in rekening te nemen als een bewijs van bestaansmiddelen, dit om de enkele reden dat het de gezinshereniger zelf is die moet aantonen dat hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (zoals bepaald in artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet) om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

De verzoekers kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de voorgelegde inkomstenfiches van zoon Er. ten onrechte als irrelevant worden afgewezen en niet mee worden betrokken in een behoefteanalyse zoals hoger omschreven.

Artikel 16, lid 1, onder a), van de Gezinsherenigingsrichtlijn is op dit gebied immers duidelijk in die zin dat het de verweerder toekomt, wanneer wordt vastgesteld dat de gezinshereniger bij de aanvraag tot verlenging van de verblijfstitel niet langer over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het Belgische stelsel voor sociale bijstand, om rekening te houden met de bijdrage van de overige gezinsleden aan het inkomen van het huishouden. De Raad is ertoe gehouden om artikel 11, §2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 10, §5 en 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet uit te leggen op een wijze dat deze bepalingen in overeenstemming zijn met het Unierecht. In weerwil van hetgeen de verweerder in de bestreden akte heeft gesteld, dienen derhalve niet enkel inkomstenbewijzen op naam van de gezinshereniger zelve (dit is de referentiepersoon, de heer F.T.) in rekening te worden genomen, maar moet ook rekening worden gehouden met de bijdrage van de overige gezinsleden aan het gezinsinkomen.

Daar waar de voorgelegde inkomstenbewijzen van zoon Er. als irrelevant buiten de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde worden gelaten om de enkele reden dat dit geen inkomsten van de gezinshereniger zelve zijn, dient derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, zodat het niet nodig is om verder in te gaan op de overige middelonderdelen.

De Raad stelt tot slot vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen geen concreet verweer naar voor brengt op de hierboven gegrond bevonden kritiek. Het verweer in de nota met opmerkingen is dan ook niet dienstig.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 februari 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de tweede en derde verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------